לאינסובי לצרה כעלמא מקמי דידה - האשה שהלכה למדינת הים עם בעלה ובאה ואמרה מת בעלי והיתה לה כלום צרה אם זו תנשא בעדותה של זו קודם שתנשא היא: **בוא"ו וסופרים היא** - אלמא משעת היתר דידה שריגן לצרתה **ואע"ג דעדיין היא לא ניסת**: **ניחוש דלמא בגיעת אפאי** - אי מעמא תורה אור

לאנסובי לצרה מקמי דידה: אי אמרת צרה מעידה לחברתה אף על גב דלא אינסיב מנסבינן לה לצרה אי אמרת משום דהיא לא מקלקלא נפשה: אינסיב, מנסבינן לה לצרה, אי לא אינסיב, לא מנסבינן לה, מאי? תא שמע ר' אלעזר אומר הואיל והותרו ליבמין הותרו לכל אדם אי אמרת בשלמא דהיא לא מקלקלא נפשה היינו דכי אינסיב מנסבינן לה אלא אי אמרת משום דצרה מעידה לחברתה אף על גב דלא אינסיב נמי, אלא שמע מינה טעמא דרבי אלעזר משום דאינסיב הוא ולא מקלקלא נפשה, רבי אלעזר לדבריהם קאמר להו: לדבריכם צרה מעידה לחברתה, ואף על גב דלא אינסיב מנסבינן לה אלא לדידכו אודו לי מיהת דהיכא דאינסיב מנסבינן לה, משום דהיא לא מקלקלא נפשה, ורבנן תמות נפשי עם פלשתים, הוא דקעבדה ת"ש האשה שהלכה היא ובעלה למדינת הים ובאה ואמרה מת בעלי תנשא ותטול כתובתה וצרתה אסורה ר' אלעזר אומר הואיל והותרה היא, הותרה נמי צרתה, אלמא הואיל והותרה, ונשאת, וליתיש דלמא בגיטא אתאי והאי דקאמרה הכי לקלקלא לצרה היא מיכוונה? אי דאינסיב לישאל הכי נמי, הכא במאי עסקי? דאינסיב לכהן: **מתני' אין מעידין** אלא על פרצוף פנים עם החוטם אע"פ שיש סימנין בגופו ובכליו, אין מעידין אלא עד שתצא נפשו ואפי' ראוהו מגוייד וצלוב והחיה אוכלת בו, אין מעידין אלא עד ג' ימים ר' יהודה בן בבא אומר לא כל האדם ולא כל המקום ולא כל השעות שוין: **גמ'** תנו רבנן פרחת ולא יפרצוף פנים, פרצוף פנים ולא פרחת אין מעידין עד שיהו שניהם עם החוטם אמר אביי ואיתימא רב כהנא מאי קרא הכרת פניהם ענתה בם אבא בר מרתא דהוא אבא בר מניומי הוה מסקי ביה דבי ריש גלותא זוזי, אייתי קורא דבק בבלייתא דבק באפותיה, חלף קמייהו ולא בשקרוה: אע"פ שיש סימנין וכו': למימרא דסימנין לאו דאורייתא ורמינהו מצאו קשור בכים ובארנקי ובטבעת או שנמצא בין כליו אפילו לזמן מרובה בשר אמר אביי לא קשיא הא רבי אליעזר בן מהבאי הא רבנן דתניא אין מעידין על השומא ר' אליעזר בן מהבאי אומר מעידין מאי לאו בהא קמיפלגי דמר סבר סימנין דאורייתא ומר סבר סימנין דרבנן, אמר רבי דכולי עלמא סימנין דאורייתא הכא בשומא מצויה בבן גילו ומר סבר שומא מצויה בבן גילו קמיפלגי מר סבר אינה מצויה בבן גילו ואיכא דאמרי הכא בשומא העשויה להשתנות לאחר מיתה קמיפלגי מר סבר עשויה להשתנות לאחר מיתה ומר סבר אינה עשויה להשתנות לאחר מיתה ואיכא דאמרי אמר רבי דכולי עלמא סימנין דרבנן והכא בשומא סימן

אין מעידין אלא על פרצוף פנים כו' ואין מעידין אלא עד ג' ימים - פי' משום דמשם ואילך משתנה כו' **ואר"ת דהייט דוקא כשאין שם אלא הפרצוף אבל כל גופו שלם אפי' אין כאן פרחת ואוטם ניכר הוא אבל ע"י סימני הגוף ועוד דשמא דוקא דמאמר הכי אבל ע"י סימנין אין ניכר הימב ע"י סימני הגוף כיון שיש כל גופו ואפי' לאחר כמה ימים והיכא שאינו נחבל בפנים ודאי גראה דבר פשוט שיוכל להכירו אפי' לאחר כמה ימים כי אינו משתנה כל כך ודבר ידוע הוא שהוא ניכר אפי' לאחר כמה ימים אפי' הוא אמת דהיכא שנחבל בפרצוף אין מעידין עליו אלא בתוך ג' ימים כיון שנשאר גופו שלם וגם יכול להיות שהוא בתוך ג' ימים כגון היכא שאין ידוע מתי הרג אין לתלותו אלא בתוך ג' ימים (ת) (דוקא) ותשובת ר"ת כתובה בספר הישר: **הכרת** פניהם ענתה בם - פירוש שלריך פרחת של פניהם להכי מייתי הא קרא דכתיב הכרת פניהם ענתה בם דמשמע שלריך הכרה לבד מן הפנים ועל פי' הקונטר' קשיא דבפ' יש בכור (בכורות מו: ושם) מייתי לה אברייתא דהכא ולא על המשנה דהתם והכא נמי משמע דאברייתא לחודה קא דמייתי עובדא ודבק קירא באפותיה היינו על מלאו ובירושלמי הכא משמע דאחוטם קאי: **מצאו** קשור בכים ובארנקי - וא"ת מאי קושיא דלמא הכא שלאחר דמכירו לגבו או כיס בטביעות עין דאפי' עם הארץ איה טביעות עין כדאמר בגט פשוט (כ"ב קמ"ב) האי לורבא מרבנן דאזיל לקדושי איתתא לידבר עם הארץ בהדיה ויש לו להיות נאמן במנו שיכול לומר לא אידבתיו מעולם וי"ל כגון דאיכא עדים שאיבדו דהשתא ליכא מגו ת"ל במלאו אחר ומחזירו ע"י סימן זה שקשור בכים ולהכי נקט כיס וארנקי: **שנמצא** בין כליו - ואע"ג דרבים מצוים שם ואם נמצא בארנקא היה לאדם ליוסף בן שמעון אחר דשתא שמלאו בין כליו אין לאדם שנתנו אחר שם אלא הוא: **אמר** רבא דכולי עלמא סימנין דרבנן - ואם תאמר ברייתא דמלאו קשור בכים כמאן תוקמא? וי"ל דמעיקרא ס"ד דאדם אחר מלאו כדפריסית ולכך בעי למיפשט מינה דסימנין דאורייתא אבל השתא דסבר דמיירי שמלאו בעלמו ומכיר הכים בטביעות עין ולאמן במגו שיוכל לומר לא אבדתיו אלא שיש עדים שהארנקי וכיס וטבעת שלו וידוע שם אדם לחשיבי כיס וטבעת סימן מובהק: כליו

אינסובי לצרה כעלמא מקמי דידה - אי אמרת צרה מעידה לחברתה אף על גב דלא אינסיב מנסבינן לה לצרה אי אמרת משום דהיא לא מקלקלא נפשה: אינסיב, מנסבינן לה לצרה, אי לא אינסיב, לא מנסבינן לה, מאי? תא שמע ר' אלעזר אומר הואיל והותרו ליבמין הותרו לכל אדם אי אמרת בשלמא דהיא לא מקלקלא נפשה היינו דכי אינסיב מנסבינן לה אלא אי אמרת משום דצרה מעידה לחברתה אף על גב דלא אינסיב נמי, אלא שמע מינה טעמא דרבי אלעזר משום דאינסיב הוא ולא מקלקלא נפשה, רבי אלעזר לדבריהם קאמר להו: לדבריכם צרה מעידה לחברתה, ואף על גב דלא אינסיב מנסבינן לה אלא לדידכו אודו לי מיהת דהיכא דאינסיב מנסבינן לה, משום דהיא לא מקלקלא נפשה, ורבנן תמות נפשי עם פלשתים, הוא דקעבדה ת"ש האשה שהלכה היא ובעלה למדינת הים ובאה ואמרה מת בעלי תנשא ותטול כתובתה וצרתה אסורה ר' אלעזר אומר הואיל והותרה היא, הותרה נמי צרתה, אלמא הואיל והותרה, ונשאת, וליתיש דלמא בגיטא אתאי והאי דקאמרה הכי לקלקלא לצרה היא מיכוונה? אי דאינסיב לישאל הכי נמי, הכא במאי עסקי? דאינסיב לכהן: **מתני' אין מעידין** אלא על פרצוף פנים עם החוטם אע"פ שיש סימנין בגופו ובכליו, אין מעידין אלא עד שתצא נפשו ואפי' ראוהו מגוייד וצלוב והחיה אוכלת בו, אין מעידין אלא עד ג' ימים ר' יהודה בן בבא אומר לא כל האדם ולא כל המקום ולא כל השעות שוין: **גמ'** תנו רבנן פרחת ולא יפרצוף פנים, פרצוף פנים ולא פרחת אין מעידין עד שיהו שניהם עם החוטם אמר אביי ואיתימא רב כהנא מאי קרא הכרת פניהם ענתה בם אבא בר מרתא דהוא אבא בר מניומי הוה מסקי ביה דבי ריש גלותא זוזי, אייתי קורא דבק בבלייתא דבק באפותיה, חלף קמייהו ולא בשקרוה: אע"פ שיש סימנין וכו': למימרא דסימנין לאו דאורייתא ורמינהו מצאו קשור בכים ובארנקי ובטבעת או שנמצא בין כליו אפילו לזמן מרובה בשר אמר אביי לא קשיא הא רבי אליעזר בן מהבאי הא רבנן דתניא אין מעידין על השומא ר' אליעזר בן מהבאי אומר מעידין מאי לאו בהא קמיפלגי דמר סבר סימנין דאורייתא ומר סבר סימנין דרבנן, אמר רבי דכולי עלמא סימנין דאורייתא הכא בשומא מצויה בבן גילו ומר סבר שומא מצויה בבן גילו קמיפלגי מר סבר אינה מצויה בבן גילו ואיכא דאמרי הכא בשומא העשויה להשתנות לאחר מיתה ומר סבר עשויה להשתנות לאחר מיתה ואיכא דאמרי אמר רבי דכולי עלמא סימנין דרבנן והכא בשומא סימן

אינה עשויה להשתנות לאחר מיתה ואיכא דאמרי אמר רבי דכולי עלמא סימנין דרבנן והכא בשומא סימן

לאינסובי לצרה כעלמא מקמי דידה - האשה שהלכה למדינת הים עם בעלה ובאה ואמרה מת בעלי והיתה לה כלום צרה אם זו תנשא בעדותה של זו קודם שתנשא היא: **בוא"ו וסופרים היא** - אלמא משעת היתר דידה שריגן לצרתה **ואע"ג דעדיין היא לא ניסת**: **ניחוש דלמא בגיעת אפאי** - אי מעמא תורה אור

דר"ל לאו משום דצרה מעידה לחברתה הוא אלא משום דלא מקלקלא נפשה ניחוש דלמא הא בגיעת אתאי והחביאה גיטא ואמרה מת בעלי" וכדי שתנשא גם צרתה, ואיהי לא מקלקלא דבשלמא במתני' היכא דנתיימנו ליכא למימר הכי דאי נמי בגיעת אתאי איקלקלא שנשאת לאחי בעלה, אבל לשון ניחוש: **דאינסיב לכהן** - דאי אחי בעלה ומיבעי לה לאחוויי גיטא מיפסלא לכהן ונפקא: **מתני' אין מעידין** - על האיש שמת אח"כ ראוהו מת בפרצוף פניו עם חוטמו שיכולין להכירו שזהו, אבל לא ראוהו בפרצוף לו שיכול חוטמו אין מעידין עליו להשיא את אשתו שמת אין הוא: **ואפי' ראוהו מגוייד** - לשון גודו אילנא (דניאל ד) מנותח ומלא פלעים ותבורות חרב: **או צלוב** - על הצליבה לעיל קיט: אין מיה דורסתו ואוכלת בו: **אין מעידין** - עד שיראו שהלא נפשו: **ואין מעידים אלא עד ג' ימים** - אם ראוהו בתוך ג' ימים למיתתו מעידין עליו אבל אם לא ראוהו עד לאחר ג' ימים חיישינן שמא נשתנו מראית פניו ואין זה שהם סבורים: **רבי יהודה בן בבא אומר לא כל האדם כו'** - יש לך אדם שממהר להפסד משאר אדם כגון אדם שמן ויש לך מקום שחמה נוגעת בו יותר ואדם מת ממהר להסריח ולהשתנות ויש לך שעה שהעולם חם והמת ממהר להסריח ובגמ' בעי לאומרא פליג או לקולא פליג: **גמ' פרחת** - מלא: **שכרת פניהם ענתה בם** - הצילה בם אלמא אין עדות בשאר הגוף אלא בהיכר פנים: **קירא** - שעוה: **דבק בבלייתא** - הדביקה במעט מטעים בלויה: **בלייתא** - כגד בלוי: **באפותיה** - במלתו: **מלאו קשור** - המביא גט לאשה ואבד הימנו: **בין כליו** - בין כלי ביתו ומכיר את הכיס ואת הטבעת שהן שלו כשר אלא חיישינן דלמא האי כיס והאי טבעת דאיכא אחרינא הוה והאי נמי אחר הוא אלמא סמכינן אסימנא דאיכא לה כיס ובארנקי ואפי' למישרי איסור אשת איש דאורייתא אלמא סימנין דאורייתא: **שומא** - ורוא"ה: **סימנין דאורייתא** - אף הסמלה בכלל היתה כו' בפ' ואלו מציאות (כ"מ דף כז:): **בן גילו** - שגולד בפרק אחד ובמזל אחד ור"ל בן מהבאי סבר אין שומא מצויה בבן גילו: **נסתפנות** - ממרלה: **סימנין דרבנן** - אלא דרים אף הסמלה לסימן אלא לטובתן דהתם פלוגתא היא: מובהק

אין מעידין אלא על פרצוף פנים כו' ואין מעידין אלא עד ג' ימים - פי' משום דמשם ואילך משתנה כו' **ואר"ת דהייט דוקא כשאין שם אלא הפרצוף אבל כל גופו שלם אפי' אין כאן פרחת ואוטם ניכר הוא אבל ע"י סימני הגוף ועוד דשמא דוקא דמאמר הכי אבל ע"י סימנין אין ניכר הימב ע"י סימני הגוף כיון שיש כל גופו ואפי' לאחר כמה ימים והיכא שאינו נחבל בפנים ודאי גראה דבר פשוט שיוכל להכירו אפי' לאחר כמה ימים כי אינו משתנה כל כך ודבר ידוע הוא שהוא ניכר אפי' לאחר כמה ימים אפי' הוא אמת דהיכא שנחבל בפרצוף אין מעידין עליו אלא בתוך ג' ימים כיון שנשאר גופו שלם וגם יכול להיות שהוא בתוך ג' ימים כגון היכא שאין ידוע מתי הרג אין לתלותו אלא בתוך ג' ימים (ת) (דוקא) ותשובת ר"ת כתובה בספר הישר: **הכרת** פניהם ענתה בם - פירוש שלריך פרחת של פניהם להכי מייתי הא קרא דכתיב הכרת פניהם ענתה בם דמשמע שלריך הכרה לבד מן הפנים ועל פי' הקונטר' קשיא דבפ' יש בכור (בכורות מו: ושם) מייתי לה אברייתא דהכא ולא על המשנה דהתם והכא נמי משמע דאברייתא לחודה קא דמייתי עובדא ודבק קירא באפותיה היינו על מלאו ובירושלמי הכא משמע דאחוטם קאי: **מצאו** קשור בכים ובארנקי - וא"ת מאי קושיא דלמא הכא שלאחר דמכירו לגבו או כיס בטביעות עין דאפי' עם הארץ איה טביעות עין כדאמר בגט פשוט (כ"ב קמ"ב) האי לורבא מרבנן דאזיל לקדושי איתתא לידבר עם הארץ בהדיה ויש לו להיות נאמן במנו שיכול לומר לא אידבתיו מעולם וי"ל כגון דאיכא עדים שאיבדו דהשתא ליכא מגו ת"ל במלאו אחר ומחזירו ע"י סימן זה שקשור בכים ולהכי נקט כיס וארנקי: **שנמצא** בין כליו - ואע"ג דרבים מצוים שם ואם נמצא בארנקא היה לאדם ליוסף בן שמעון אחר דשתא שמלאו בין כליו אין לאדם שנתנו אחר שם אלא הוא: **אמר** רבא דכולי עלמא סימנין דרבנן - ואם תאמר ברייתא דמלאו קשור בכים כמאן תוקמא? וי"ל דמעיקרא ס"ד דאדם אחר מלאו כדפריסית ולכך בעי למיפשט מינה דסימנין דאורייתא אבל השתא דסבר דמיירי שמלאו בעלמו ומכיר הכים בטביעות עין ולאמן במגו שיוכל לומר לא אבדתיו אלא שיש עדים שהארנקי וכיס וטבעת שלו וידוע שם אדם לחשיבי כיס וטבעת סימן מובהק: כליו

אין מעידין אלא על פרצוף פנים כו' ואין מעידין אלא עד ג' ימים - פי' משום דמשם ואילך משתנה כו' **ואר"ת דהייט דוקא כשאין שם אלא הפרצוף אבל כל גופו שלם אפי' אין כאן פרחת ואוטם ניכר הוא אבל ע"י סימני הגוף ועוד דשמא דוקא דמאמר הכי אבל ע"י סימנין אין ניכר הימב ע"י סימני הגוף כיון שיש כל גופו ואפי' לאחר כמה ימים והיכא שאינו נחבל בפנים ודאי גראה דבר פשוט שיוכל להכירו אפי' לאחר כמה ימים כי אינו משתנה כל כך ודבר ידוע הוא שהוא ניכר אפי' לאחר כמה ימים אפי' הוא אמת דהיכא שנחבל בפרצוף אין מעידין עליו אלא בתוך ג' ימים כיון שנשאר גופו שלם וגם יכול להיות שהוא בתוך ג' ימים כגון היכא שאין ידוע מתי הרג אין לתלותו אלא בתוך ג' ימים (ת) (דוקא) ותשובת ר"ת כתובה בספר הישר: **הכרת** פניהם ענתה בם - פירוש שלריך פרחת של פניהם להכי מייתי הא קרא דכתיב הכרת פניהם ענתה בם דמשמע שלריך הכרה לבד מן הפנים ועל פי' הקונטר' קשיא דבפ' יש בכור (בכורות מו: ושם) מייתי לה אברייתא דהכא ולא על המשנה דהתם והכא נמי משמע דאברייתא לחודה קא דמייתי עובדא ודבק קירא באפותיה היינו על מלאו ובירושלמי הכא משמע דאחוטם קאי: **מצאו** קשור בכים ובארנקי - וא"ת מאי קושיא דלמא הכא שלאחר דמכירו לגבו או כיס בטביעות עין דאפי' עם הארץ איה טביעות עין כדאמר בגט פשוט (כ"ב קמ"ב) האי לורבא מרבנן דאזיל לקדושי איתתא לידבר עם הארץ בהדיה ויש לו להיות נאמן במנו שיכול לומר לא אידבתיו מעולם וי"ל כגון דאיכא עדים שאיבדו דהשתא ליכא מגו ת"ל במלאו אחר ומחזירו ע"י סימן זה שקשור בכים ולהכי נקט כיס וארנקי: **שנמצא** בין כליו - ואע"ג דרבים מצוים שם ואם נמצא בארנקא היה לאדם ליוסף בן שמעון אחר דשתא שמלאו בין כליו אין לאדם שנתנו אחר שם אלא הוא: **אמר** רבא דכולי עלמא סימנין דרבנן - ואם תאמר ברייתא דמלאו קשור בכים כמאן תוקמא? וי"ל דמעיקרא ס"ד דאדם אחר מלאו כדפריסית ולכך בעי למיפשט מינה דסימנין דאורייתא אבל השתא דסבר דמיירי שמלאו בעלמו ומכיר הכים בטביעות עין ולאמן במגו שיוכל לומר לא אבדתיו אלא שיש עדים שהארנקי וכיס וטבעת שלו וידוע שם אדם לחשיבי כיס וטבעת סימן מובהק: כליו

אין מעידין אלא על פרצוף פנים כו' ואין מעידין אלא עד ג' ימים - פי' משום דמשם ואילך משתנה כו' **ואר"ת דהייט דוקא כשאין שם אלא הפרצוף אבל כל גופו שלם אפי' אין כאן פרחת ואוטם ניכר הוא אבל ע"י סימני הגוף ועוד דשמא דוקא דמאמר הכי אבל ע"י סימנין אין ניכר הימב ע"י סימני הגוף כיון שיש כל גופו ואפי' לאחר כמה ימים והיכא שאינו נחבל בפנים ודאי גראה דבר פשוט שיוכל להכירו אפי' לאחר כמה ימים כי אינו משתנה כל כך ודבר ידוע הוא שהוא ניכר אפי' לאחר כמה ימים אפי' הוא אמת דהיכא שנחבל בפרצוף אין מעידין עליו אלא בתוך ג' ימים כיון שנשאר גופו שלם וגם יכול להיות שהוא בתוך ג' ימים כגון היכא שאין ידוע מתי הרג אין לתלותו אלא בתוך ג' ימים (ת) (דוקא) ותשובת ר"ת כתובה בספר הישר: **הכרת** פניהם ענתה בם - פירוש שלריך פרחת של פניהם להכי מייתי הא קרא דכתיב הכרת פניהם ענתה בם דמשמע שלריך הכרה לבד מן הפנים ועל פי' הקונטר' קשיא דבפ' יש בכור (בכורות מו: ושם) מייתי לה אברייתא דהכא ולא על המשנה דהתם והכא נמי משמע דאברייתא לחודה קא דמייתי עובדא ודבק קירא באפותיה היינו על מלאו ובירושלמי הכא משמע דאחוטם קאי: **מצאו** קשור בכים ובארנקי - וא"ת מאי קושיא דלמא הכא שלאחר דמכירו לגבו או כיס בטביעות עין דאפי' עם הארץ איה טביעות עין כדאמר בגט פשוט (כ"ב קמ"ב) האי לורבא מרבנן דאזיל לקדושי איתתא לידבר עם הארץ בהדיה ויש לו להיות נאמן במנו שיכול לומר לא אידבתיו מעולם וי"ל כגון דאיכא עדים שאיבדו דהשתא ליכא מגו ת"ל במלאו אחר ומחזירו ע"י סימן זה שקשור בכים ולהכי נקט כיס וארנקי: **שנמצא** בין כליו - ואע"ג דרבים מצוים שם ואם נמצא בארנקא היה לאדם ליוסף בן שמעון אחר דשתא שמלאו בין כליו אין לאדם שנתנו אחר שם אלא הוא: **אמר** רבא דכולי עלמא סימנין דרבנן - ואם תאמר ברייתא דמלאו קשור בכים כמאן תוקמא? וי"ל דמעיקרא ס"ד דאדם אחר מלאו כדפריסית ולכך בעי למיפשט מינה דסימנין דאורייתא אבל השתא דסבר דמיירי שמלאו בעלמו ומכיר הכים בטביעות עין ולאמן במגו שיוכל לומר לא אבדתיו אלא שיש עדים שהארנקי וכיס וטבעת שלו וידוע שם אדם לחשיבי כיס וטבעת סימן מובהק: כליו

שיטת לדבר מתוך הכתב כותבין ונחתנין גם לאשתו א"ר זירא אי קשיא לי אם לא יגיד פרם לאלם שאינו יכול להגיד ואמאי הרי יכול להגיד מתוך הכתב ' א"ל אביי עדות קאמרת שאני עדות דרחמנא אמר ספרים ולא מפי כתבם מיתיבי כשם שבודקין אותו לניסין כך בודקין אותו לשאות ולמתנות ולעדיות ולירושות . קתני מיהא עדות . אמר רב ששת [בעדות אשה] דאקילי ביה רבנן . שמעינן מהא דספי כתבם בעדות אשה כשר . ומיתו לא דמי האי מפי כתבם דניסין למפי כתבם דירושה שכתב רב אלפס [נרסינן בירושלמי] מצא כתוב בשטר איש פלוני מת איש פלוני נהרג וכו' רב"ה הוא דניסין מיירי כגון שכתב לפניו בשטר איש פלוני מת ובהוא מכשרי' אבל בנמצא כתוב בשטר איש פלוני מת לא אשאר דלא מכשר ות"ר אלפס ל) כתב ולא פסק הלכה כדברי מי :

ל) נ"ל וס"ל אלפס הכיא למתלוקת המתוכלים בירושלמי כזה ולא פסק הלכה כדברי מי .

עין משפט נר מצוה

ח א מיי' פי"ג מהל' גירושין הלכה כא סמג עשין כ"ט טור ע"ש סי' ט"ו :

ט ב מיי' שם הל' טו טוש"ע שם סעיף כב:

י ג מיי' שם הלכה יח טוש"ע שם סעיף לא :

יא ד מיי' שם הל' כא טוש"ע שם סעיף כה:

יב ה מיי' שם טוש"ע שם סעיף כד :

יג ו מיי' פ"ג שם הל' ע טמג עשין ב טוש"ע שם סי' קנב ס"ד:

יד ז מיי' שם סי"ג הל' כא סמג שם טוש"ע שם סימן יז סעיף כד :

טו ח מיי' פי"ג מהל' אישות הל' ה סמג עשין עד טוש"ע א"ה סימן רסז סעיף ד ס :

נוש"א/מהגה

נסיון (ב"ה) מאחר מאלמא דאיכא אחר נפשיה

נסיון (ספר ריטב"א) מלת ר"ה מאלמא אחר

תוספות ישנים

ואין מעידין עד לאחר ג' ימים . ודוקא היכא דאין מעידין אלא ע"י סימנים והוא מלא פלעים ואין כל גופו לפניו אבל אם הוא שלם אם ספרתה וכחוטם ואמו מכירים בו אל ידי מעידים אפילו לאחר כמה ימים :

הגהות הב"ח

(א) תוס' ד"ה אין מעידין וכו' ג' ימים ותשובת ר"ת כנ"ל וחיבת דוקא נמחק :

[כ"מ כז: בכורות מו:]

[בכורות שם]

[שבת קכא: יומא פד:]

כ"מ כז: [גיטין כז:]

[כ"מ שם]

גליון הש"ס

גמ' לא כל האדם . כעין זה פכמים מת ע"ב :

נוש"א/מהגה

"אין מעידין..." פי' ר"ינ"ם הקיומים לדעות על המת

נוש"א

עדות על כרגל הפנים

נוש"א

"ישוב סתירה" הכיכוהו וע' תו' בכורות ל: ד"ס מוייב כו' ובמה בין מאנתנו בעדות בעבר בשקר לאקוה בדנין ולבקר בהיכלו (המלים בל מאיאר כו) תרגום ולבשקרא מאלנא בהיכליה]

מהגה

◇ תירוצים על אביי ורבא (ש"ב ל"ב) בתחת טאו

תוס' חד מקמאי על רבא

הא דתנן אין מעידין מופיעים אלא על פרצוף פנים עם כאף לשונות) התוספאי' שיש סימנים בגופו ובכליו . דוקא אאיקה בסימן שאינו מובהק אבל בסימן מובהק אחרי כל התשובות מעידים דסימן מובהק (ע"ב בסוק כערים דסי : נרסי' בסי' מי שאחזו אסר רב הכנא אסר רב חרש

סימנים דרבנן

מבלות תחת לשונות תחת רבא